

Acsai Roland

A vigasztalanságról

A szúnyogok hadának
a vér a vándorút,
a végtelenség várhat:
jelenre vár a múlt.

Nincsen vigasztalanság,
a szív belül ezüst,
s a csillagok belakják
a végtelen terük.

A régi arcokról

Vitorla leng a szélben,
alatta ring a tó,
mint ötven-hatvan éve:
elúszott már e kor.

Apám, anyám a parton,
én még meg sem vagyok,
a vízben régi arcok,
a szél tovább lapoz.

ACSAI ROLAND (1975) író, költő, műfordító, drámaíró. Legutóbbi kötete: *Áttelelő nap* (2023).

Az életről

Beúszni kéne messze
a múlt idők felé,
hol nem születtem meg se,
voltam a semmié.

De mégis jobb az élet:
arany homokszemek,
itt van a feleségem,
és itt a két gyerek.

Élni akarnak

Élni akarnak a holtak,
másnak az élete kéne.

Élne az ág, ami korhad,
lengene lombja a szélbe.

Lenne a tegnap a holnap,
csapna egérre a vércse.

Élni akarnak a holtak,
égni akarnak eléggve.